

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyň: a) S. M., b) nezl. M. M.**, zastoupena zákonnou zástupkyní ad a), obě zastoupeny Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2401/VL - 11 - P08 - 2002 ze dne 30. 1. 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 19/2004 - 55 ze dne 7. 2. 2006,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyň, Mgr. Dagmar Dřimalové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 7920 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž nebyl stěžovatelkám udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného, a nebyly na ně vztaženy ani překážky vycestování podle § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podaly účastnice řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelky v ní uplatňují přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních

zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelky argumentují kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítají, že rozsudek Městského soudu v Praze je stížen vadou řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu a krajský soud na tuto skutečnost nereagoval. Stěžovatelky přitom poukazují na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutkový stav. Vedle toho stěžovatelky poukazují na to, že správní orgán i soud zjištěný skutkový stav nesprávně právně posoudily, a namítají, že jejich problémy nebyly toliko soukromého charakteru - přitom se odvolaly na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Vysokým komisařem pro uprchlíky v Ženevě. Poukázaly rovněž na to, že jediné východisko ze svých potíží viděly v opuštění země původu, v tomto kontextu zmínily ustanovení Všeobecné deklarace lidských práv, která deklarují právo na opuštění země, vyhledání azylu a právo na práci.

K této argumentaci stěžovatelek může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je jejich, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz).

Pokud jde o právní posouzení azylové relevance důvodů opuštění země původu, které stěžovatelky uváděly (sloučení rodiny, ekonomické problémy), Nejvyšší správní soud

konstatuje, že již rovněž vyslovil mnohokrát závěr o zásadní nepřijatelnosti těchto důvodů opuštění země původu z hlediska mezinárodněprávní ochrany formou územního azylu. Nejvyšší správní soud poukazuje zejména na svůj rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 -5 4 (azylová relevance ekonomických problémů), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44 (potřeba další legalizace pobytu na území České republiky).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a Městský soud v Praze se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelkám byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 19/2004 - 85 ze dne 7. 8. 2006 ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Dřimalová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 7920 Kč za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, společně s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Při stanovení výše odměny Nejvyšší správní soud vycházel rovněž z ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle něhož, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Soud přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby (2 x 2 společné úkony ve výši 80 %) a čtyři paušály po 300 Kč, celkem 7920 Kč. Nejvyšší správní soud nemohl hodnotit právní zástupkyní uváděný úkon spočívající v nahlédnutí do soudního spisu jako samostatný úkon právní služby ve smyslu ustanovení cit. § 11 advokátního tarifu, neboť opodstatněnost takového úkonu ve správním soudnictví dána není. Pro zaplacení částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

